

Ο θιάσος του κ. Ρώτα ἔδωσε παραστάσεις ὡς τὸ τέλος τῆς καλοκαιριανῆς περιόδου μὲ ἔργα ξένα καὶ μερικὰ ἑλληνικὰ νέων συγγραφέων πού δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀπήχησι στὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου. Ἐξαίρεσι ἀπετέλεσε μὲ κάποια πνευματικότητα τὸ ἔργο τοῦ κ. Σιδέρη «Στὴ μέση τοῦ δρόμου». Γι' αὐτὸ ὁ κ. Δ. Εὐαγγελίδης τοῦ «Ἐθνους» ἔγραψε :

Ἀπὸ τῆ θεατρικῆ ἐργασία τοῦ κ. Γιάννη Σιδέρη, ἐνθυμοῦμαι μιὰ μετάφρασι τοῦ Πλαύτου πού ἐπαίχθη τὸ 1924 ἀπὸ τοὺς «Νέους» καὶ τὴν περισινὴ «Κυρὰ-Φροσύνη»—δύο ἔργα δηλ. πού ἐδικαίωσαν ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Τὸ ἔργον πού ἐπαίχθη χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Λαϊκοῦ Θεάτρου» δὲν εἶνε ἀσφαλῶς ἡ πραγματοποιήσις τῶν ἐλπίδων αὐτῶν. Ἡ ἀρχαϊκὴ ὑπόθεσις χυμένῃ στὸ καλοῦπι τῆς μοντέρνας τεχντροπίας ἀποτελεῖ χωρὶς ἄλλο τὸ βασικὸ λάθος τοῦ συγγραφέως. Εἶνε κάτι πού δὲν τὸ ἀνέχεται ἡ σκηνὴ, ἰδίως στὶς στιγμὲς πού ὑπάρχουν μερικὲς τολμηρὲς φράσεις, ἡ ὁποῖες ἤρκεσαν γιὰ νὰ κάνουν τὸν κόσμον νὰ γελάσῃ σὰ δραματικώτερα σημεῖα τοῦ ἔργου, ὅπως τὴν ὥρα πού θρηνεῖ ἡ Βασίλισσα, θρηνεῖ καὶ τὸ σκλαβόπολο, κι' ὁ σκλάβος λέει... πὼς «ἔφαγε σκόρδο»!

Δὲν μπορεῖ βέβαια ν' ἀρνηθῆ κανεὶς τὴν τεχνικὴν στὸ συγγραφέα, καὶ τὴ βαθύτατη γνῶσι τῆς ἀρχαίας τραγωδίας—πράγματι πού φαίνονται καθαρά στὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ χθεσινοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις στερεῖται δράσεως, κινήσεως, σκηνικῆς ζωηρότητος. Κουράζει ἐπίσης ὁ διάλογος, φοβερὰ μακρὸς καὶ χωρὶς νόημα σὲ πολλὰ σημεῖα. Ἀπόδειξις ὅτι ὄχι λίγες φορὲς προεκάλεσε τὰς διαμαρτυρίας τοῦ κοινοῦ—ἐνὸς κοινοῦ «πρεμιέρας». Ἡ «θέσις» τοῦ ἔργου—ἐπάνω στὴ σκηνὴ διαφαίνεται ἀμυδρὰ ἢ ἀπόπειρα νὰ κινήθοῦν ἄνθρωποι—σύμβολα πού σ' ὁποιοδήποτε σκαλοπάτι τῆς κοινωνίας τὰ μαστιγῶνει ὁ φόβος καὶ ἡ δυστυχία—δὲν φανερῶνει καμμιὰ βαθειὰ σκέψι ἢ ἔμπνευσι πρωτότυπη. Ἡ ἄμουση καὶ ἄρρυθμη γλῶσσα ἀκόμα, πού ὥστόσο ἔχει δεσμευθῆ στὴ μετρικὴ, οἱ κακόηχοι μαλλιαρισμοί—κάτι «μελλάμενα» καὶ τέτοια—καὶ ἡ περιφρόνησις τοῦ συγγραφέως πρὸς τὴν σκηνικὴν οἰκονομίαν, καὶ γενικῶς τὴν θεατρικὴν τεχνικὴν, κατέστρεψαν ἐκεῖνο πού ἤθελε καὶ πού εἶχε ὅλα τὰ ἐφόδια νὰ παρουσιάσῃ ὁ κ. Σιδέρης.

Ὅτι κι' ἂν ἦταν ὅμως τὸ ἔργον του, ὁ συγγραφεὺς θάπρεπε νὰ τῷ ἀγαπήσῃ περισσότερο, κι' ὄχι νὰ τὸ ἐμφανίσῃ μὲ μιὰ πρόβα—αὐτὸ ἔδειξε ἡ παράστασις—καὶ χωρὶς ν' ἀπαιτήσῃ καμμιὰ ἐκ μέρους τοῦ θιάσου ἐπιμέλεια. Ἀπὸ τοὺς ἐκτελεστὰς ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὴν δνίδα Μαρσέλλου πού ἦταν μελετημένη, ὅλοι γενικῶς οἱ ἄλλοι κρεμόντουσαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὑποβο-

λέως. Καλὸς ὡς τόσο ἀρκετὰ στὸ ρόλο τοῦ Ἡρακλῆ ὁ κ. Ζωγράφος. Ἐπίσης κι' ὁ κ. Ταλᾶνος ὡς ξένος Βασιληᾶς. Ἡ κ. Ρίτα Μυράτ πολὺ ἐπιτηδευμένη.